

КУЋА НА СЕЛУ

Црвени цреп нагнут над столећем,
испод зидови од блата и сламе,
и дрвене гредице,
укрштене и танке,
као мајчине руке
које држе свет.

ЈА, ЛОТ

Видео сам невелику кућу,
стајала је чврсто у плеснивој јесени
спремна да тамо остане.
Учинио ми се да су врата била одшкринута,
али ми нешто не даде да уђем.
Сад видим, то си била ти,
као стуб непомична због освртања
у несмотрену прошлост.

РАЗБОЈНИЦИ

Месец се наднео над облак
као старац ослоњен на клупу у парку.
Улазимо у његову земљу
као разбојници:
газећи његове усеве, отимајући благо
и халапљиво једући оно што је остало
од његовог заборава.

НА КРАТКОМ ПУТУ ДО ПРОДАВНИЦЕ

На кратком путу до продавнице
само неколико људи чека зелено светло.
Погледи им се мимоилазе и расипају
дуж равнодушне улице.
Она пије лекове за умирење и брине
што ћерка није отишла у школу.
Он нервозно прелази улицу
инатећи се женом и сопственим животом.
Само девојка у виткој хаљини
смеши се читајући поруку на телефону.
Њен осмех као Благовест озари јутро
и пожелех да ти пошаљем поруку
и замислим како се смешиш
док те неко са завишћу гледа.

СТРЕПЊА

Јесен се прво увлачи у кости,
запоседа петељку и корен
одсецајући одступницу.
Пажљиво ходам кроз опало лишће,
као кроз туђе благослове
расуте по мокром тротоару.

Чак и отпали лист верује у пролеће,
оно што пропада
заслужује да се нада.

КРЕДИТ

Космичка правда стиже мрава
кад га нехотично згазих.
Ни он ни ја не сазнасмо узрок,
али количина греха расте
на мом рачуну као камата,
ниска због сићушности мрава,
гомилајући се
на већ великој основици.

РЕКАПИТУЛАЦИЈА

Све више сахрана на које идем.
Свет је дубок и дуго падамо у њега.
Судбина, поодмаклих година,
већ помало уморна од смицалица,
постаје предвидива
као старост
или кашњење воза из Београда.

ДЕМЕНЦИЈА

Сваки пут када одем
Избришем за собом
Кревет, сто, полице, књиге.
Сваки пут када дођем
Поново исцртавам обресе
У које ћу вратити
Оно што је преостало од мене.

МУЗЕЈ

Двоколица из битке код Кадеша,
мач из Гаугамеле и топ из Аустерлица.
Тенк заглибљен код Курска и
згомилане наочаре у соби у Аушвицу,
округле као мали прозори
потопљених бродова код Литланда.

Човек са купљеном картом,
изгубљен у призорима, враћа време
у журби да не закасни на укрцавање
у Нојев ковчег.

ТРАНСПОРТЕРИ

Загајевски је сан упоредио
са траком транспортера која те предаје
следећем дану.
Свакодневно одлазећи на посао
гледао сам бесконачну траку транспортера
са угљеним обрисима.
Понекад ујутру траке су изнурене стајале
чекајући неки удаљени ред.
Није било потмулог зујања мотора,
само су птице певале,
изненађене ненаданом тишином.

Нечији снови су стајали заглављени,
непредати следећем дану,
а ми смо пролазили без вере
у туђа надања.